

ville omstyrte. Jeg tror, at det Tilsyn med Hingste og Tyre og Handyr i det hele, som skal foretages hos private, er overordentlig heldigt og kan kaldes en billig og retfærdig Foranstaltning. Det er ikke andet end, hvad der sker ved Kvægavlforeningerne, og der er man tilfreds med det. Men opstiller man det som en Fordring, at Kvægavlforeningerne skulle have dette Eftersyn, og indfører man det i de Regler, der ere opstillede som Betingelse for Statsstiftud, og ønsker man i det hele, at Handyr skulle undersøges paa denne Maade, hvad ligger da nærmere end, at man ogsaa søger ad indirekte Vej at fremme Kvægavlforeningernes Udbredelse ved at indskrænke Brugen af de mindre regulære Tyrehold og Hingstehold hos private og søge at iuddrage dem saa meget som muligt under Kvægavls- og Hesteavlforeningerne. Det sker derved, at man stiller skarpere Regler op ogsaa for de private Tyre- og Hingstehold. Jeg mener derfor, at man ikke bør tiltræde de Endringer, der her ere foreslaaede. Men jeg antager for øvrigt, at Udvalgets Ordfører vil udtale sig fyldigere om dette Punkt, og jeg skal derfor ikke opholde Tinget længere.

Slot: Som det ærede Ting vil se, gaar det af 16 Medlemmer stillede Endringsforslag ud paa det samme som det Forslag, der blev stillet af Mindretallet ved 2den Behandling, og som da blev forkastet, nemlig at udstemme Bestemmelsen om, at Hingste og Tyre, der staa til offentlig Bedækning, for Betaling, skulle undersøges en Gang aarlig af en Dyrlæge. Naar Udvalgets Mindretal ikke er fremkommet med Forslag til 3dje Behandling om den samme Sag, er det ikke af den Grund, at man har forandret sin Anskuelse derom, men hovedsagelig den, at Forslaget fik saa faa Stemmer ved 2den Behandling, at man ikke mente, at det kunde nytte noget. Da Sagen nu er kommen frem fra Medlemmer her i Tinget, er det en Selvfølge, at jeg for min Part hilser det med Tilfredshed og gerne vil sige et Par Ord til Støtte derfor. Man har tidligere bemærket, at det Tilsyn, der her forlanges, er Folketingets Standpunkt fra 1889—90. Det forekommer mig egentlig ikke, at man kan drage nogen Parallell mellem disse Standpunkter, det af 1889—90 og det i det foreliggende Forslag indtagne. Det er saa forskellige Regler, der er Tale om, at man egentlig ikke kan tage noget fra det ene og overføre til det andet. Jeg skal blot til Eksempel ophøje, at i det Forslag, Ministeren forelagde i 1889—90, og som Folketinget vedtog ved 3dje Behandling i 1890, var det

ikke alene Tilsynet 2 Gange aarlig, der skulde være gratis for de Mejeri- og Kvægavlforeninger, som havde optaget Bestemmelsen om at bekæmpe Tuberkulosen, men Statskassen skulde tillige yde Ejerne $\frac{1}{3}$ i Erstatning til Nedslagning af tuberkuløse Dyr, naar Foreningerne gavede et lignende Beløb i samme Djemed. Man forlangte altsaa den Gang et Tilsyn 2 Gange aarlig i Stedet for nu een, og begge Gange skulde Statskassen afholde Udgifterne dertil og desuden Tredjedelen af Tabet ved disse Dyrs Nedslagning, naar vedkommende Forening betalte den anden Tredjedel. Det vil altsaa ses, at der er stor Forskel paa det foreliggende Forslag og det, der blev vedtaget den Gang. Desuden vil jeg med det samme ophøje, at det samme Forslag fra Ministeren indeholdt, at de Dyr, der bleve tilbageholdte af Dyrlæger paa Udførselssteder til Udlandet som sigtede for Tuberkulose, af Ejeren kunde forlanges nedslaaede og Udgifterne til Nedslagningen og Obduktionen afholdte af Statskassen, og for saa vidt Dyrlægen havde taget fejl, skulde Statskassen betale det fulde Veberlag for disse Dyr. Det anerkendes altsaa her, at der her er Tale om Forhold, om hvis Bedømmelse Dyrlægerne ikke ere ftre. Noget lignende gælder en Bestemmelse om, at Dyrlægerne, naar de paa Markeder eller paa andre Steder træffe paa Dyr, som de anse for tuberkuløse, være berettigede til at indbrænde Dyrene et Mærke i Huden, men saadanne Dyrs Ejere kunde ogsaa forlange Dyrene undersøgte og nedslagne og Erstatning derfor, for saa vidt det viste sig, at Dyrlægen havde taget fejl. I sin store Almindelighed vil jeg sige, at i flige Spørgsmaal kan jeg ikke anerkende Folketingets tidligere Standpunkter som bindende for mig. Det ses ogsaa heraf, at det Standpunkt, Folketinget havde den Gang, i sin Helhed ikke er anerkendt af Folketinget i nærværende Forslag. I den Slaags Ting maa Folketingets Standpunkt selvfølgelig forandre sig, efter som Kundskaben om vedkommende Sygdom skrider frem, og selvfølgelig ogsaa derved, at den Overdrivelse, om jeg saa maa sige, af Tuberkuløsens Farlighed, der tidligere har været til Stede, har lagt sig lidt. Jeg tror derfor, at det er med god Grund, at Tinget har givet Afkald paa Erstatning af Statskassen i dette Djemed, idet det viser sig, at selve Ejeren af Dyret er den, der er bedst i Stand til at bekæmpe Sygdommen, og at denne ikke forvolder saa forfærdelige Tab for Landboerne, som man tidligere troede. Thi naar vedkommende Ejer blot opdaager Sygdommen og i Tide begynder paa at fede